

Foaie de duminică

Anul VI nr. 3 (261)

15 Ianuarie 2017

Duminica a 29-a după Rusalii
(a celor 10 leproși)

www.parohiamartisor.ro

„Intrând într-un sat, **L-au întâmpinat zece leproși care stăteau departe, și care au ridicat glasul și au zis: Iisuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi!** Și văzându-i, El le-a zis: **Duceți-vă și vă arătați preoților.** Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit. **Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu.** Și a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-I. **Și acela era samarinean.** Și răspunzând, Iisus a zis: **Au nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam?** Și i-a zis: **Scoală-te și du-te; credința ta te-a mântuit.**”
(Luca 17, 12-19)

(...) **Noi credem și mărturisim, și acesta este adevărul, că sufletul e în trup și trupul e în suflet.** E o unitate de negrăit. Nu trebuie să le gândim că două existențe radical și total despărțite, ci într-o unitate dumnezeiască. De aceea spun dumnezeieștii Părinți că **omul e creat după chip și asemănare nu numai prin suflet, ci și prin trup.** Pecetea, se înțelege, e în suflet; dar sufletul e într-o unitate de nedesfăcut cu trupul. Să reținem acest adevăr dumnezeiesc, etern: **Fiul lui Dumnezeu S-a făcut trup. Fiul lui Dumnezeu, veșnicul Dumnezeu, Necreatul S-a unit cu creatura, S-a unit pe veci.** Căci omul n-a păstrat această legătură care i-a fost încredințată la zidire, când Dumnezeu a suflat din El suflarea divină de viață. N-a păstrat-o, n-a fost credincios harului. Și atunci, în Hristos se unesc pe veci dumnezeiescul și pământescul. Așa înțelegem unirea aceasta între suflet și trup. Și când spune cuvântul Evangheliei: **“Am văzut slava Lui (adică a Fiului lui Dumnezeu făcut Om) strălucind, slava ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr”**, gândim atunci și la noi, la această unire adâncă a sufletului cu trupul. Căci sufletul, primind har spre îndumnezeire (cum de atâtea ori mărturisim după dumnezeieștii Părinți, că harul lui Dumnezeu se face suflet al sufletului nostru, ca lumina a lui), face părtaș și trupul. Iubiților, gândiți-vă: atunci când suntem luminați launtric de credință, de nădejde, de dragoste, de o bucurie negrăită – a sănătății, a rugăciunii, a unei fapte bune – o, Doamne, cum strălucește trupul nostru! Se iluminează. Și, dimpotrivă, cum păcatul – desfrâu, beție și altele – te schimonosește, te urâțește.

Deci Fiul lui Dumnezeu făcut Om, El le-a întrupat pe toate în plinătate, și nu poți dobândi sănătatea fără această icoană a Mântuitorului Hristos. În toate acestea e cuprinsă, firește, și societatea; e cuprins și mediul, sunt cuprinse toate. Dar toate pleacă din rădăcina lor și merg spre sensul, spre țelul lor. Pentru că **lumea aceasta nu poate oferi nici modelul moral absolut – nu poate întemeia o etică, zice știința, nu poate oferi nici sensul existenței, care este Hristos Domnul.** Eu țin seama de mediu, de lume, dar totdeauna mă ridic la Obârșia mea, la Chip, la Modelul meu, la Hristos.

Pentru care spun și aici cuvântul luminat de Dumnezeu, pe care l-a rostit Eminescu, vorbind de jertfa Mântuitorului, care în momentele acelea de suferință supremă pe cruce Se jertfește cerând iertare Părintelui Ceresc, pentru răstignitori; Se jertfește deci pentru toți. **Așa a înțeles Eminescu jertfa Mântuitorului pe cruce: “Astfel, a te jertfi din iubire pentru alții, nu din dispreț, cum o făceau filosofi vechi, stoicii, nu din respectul unei legi, ci în numele lui Dumnezeu și pentru semenul tău, din iubire pentru lume, e cea mai înaltă formă a existenței umane. În ea e acel sâmbure de adevăr – iubirea în stare să dizolve întreaga dizarmonie dintre oameni și asprimea luptei pentru existență, ce bântuie natura întregă”.**

Observați: de ce rugăciunea pe care am citit-o adineauri, în care sunt arătate patimile care ne descompun, sau altă rugăciune – a treia: **“Cel ce ai primit cu trupul Tău patimile cele de viață făcătoare și mântuitoare – crucea, piroanele, sulita, moartea – omoară-mi patimile cele trupești, care îmi strică sufletul!”**, de ce aceste rugăciuni sunt puse înainte de Sfânta Împărtășanie? Tocmai pentru că ele ne pregătesc să ne împărtășim – odată cu credința în Hristos, odată cu primirea cuvântului Evangheliei – și cu trupul Lui, pentru trupul și sufletul nostru. Astfel ne vindecăm.

Așa, Tu Doamne, **“Cel ce cu îngroparea Ta ai prădat împărăția iadului, îngroapă sfaturile mele cele viclene, prin gânduri bune, și risipește duhurile cele viclene. Cel ce cu Învierea Ta cea de a treia zi și de viață purtătoare ai ridicat pe strămoșul cel căzut, ridică-mă și pe mine, cel ce am alunecat în păcat, punându-mi înainte chipuri de pocăință. Cel ce cu preaslăvita înălțarea Ta la cer ai îndumnezeit trupul pe care l-ai luat și l-ai cinstit cu șederea de-a dreapta Tatălui”**, învrednicește-mă, Doamne, cu împărtășirea din cuvântul Tău, din virtuțile Tale. Căci virtuțile sunt daruri de la Dumnezeu venind în trupul nostru. Și prin împărtășirea cu Trupul și Sângele Tău, Doamne, să dobândim deplina noastră sănătate sufletească și trupestă și mântuirea de tot răul. Cu rugăciunile Preacuratei Maicii Tale și ale tuturor sfinților Tăi. Amin.

Părintele Constantin Galeriu - www.crestinortodox.ro/

Recunoștința este vârful existenței! **A fi recunoscător, înseamnă a exista la vârf!** Cine vrea să existe la bază, să se îndreptățească pe sine. Cine vrea să existe la vârf, să vâneze recunoștința și mulțumirea. **Fiecare dintre noi avem pentru ce și către cine să ne exprimăm permanent mulțumirea și recunoștința.** Cine este recunoscător iese din sine spre celălalt, iar cel care se îndreptățește pe sine, se închide în sine, asfixiant și sinucigaș sufletește.

Pr. Constantin Coman - <http://www.cuvantul-ortodox.ro/>

“Dumnezeul geniului m-a sorbit din popor, cum soarbe soarele un nour din marea de amar”. Mihai Eminescu

La steaua care-a răsărit
E-o cale-atât de lungă,
Că mii de ani i-au trebuit
Luminii să ne-ajungă.

Poate de mult s-a stins în drum
În depărtări albastre,
Iar raza ei abia acum
Luci vederii noastre,
Icoana stelei ce-a murit
Încet pe cer se suie:
Era pe când nu s-a zărit,
Azi o vedem, și nu e.

Tot astfel când al nostru dor
Pieri în noapte-adâncă,
Lumina stinsului amor
Ne urmărește încă.

17 ianuarie - Sf.Antonie cel Mare (251-356)

Zis-a Sf.Antonie : *de la aproapele este viața și moartea. Că de vom dobândi pe fratele, pe Dumnezeu dobândim; iar de vom sminti pe fratele, lui Hristos greșim.*

19 ianuarie – Sf.Cuv.Macarie Egipteanul (295-392)

"Acesta este semnul creștinului, că oricât se nevoiește și oricât lucrează după dreptate, simte că n-a făcut nimic și, postind, zice "Acesta nu e post," iar în rugăciune stând, "Aceasta nu e rugăciune," și încă în stăruință la rugăciune adaugă, "N-am arătat deloc stăruință, ci abia încep să mă străduiesc să lucrez"; și chiar drept fiind înaintea lui Dumnezeu, el zice "Nu, eu nu sunt drept, eu nu mă nevoieșc, ci doar pun început în fiecare zi."

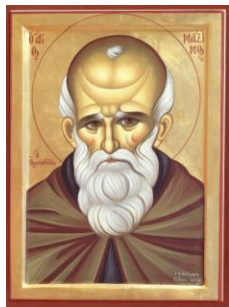
20 ianuarie – Sfinții Mc.In, Pin și Rin

Acești trei sfinți mucenici, de neamul lor dintr-o țară de la miazănoapte, fiind **prinși de barbarii închinători la idoli**, au fost duși la stăpânitorul locului, care, văzând că mucenicii mărturisesc pe Hristos, i-a **osândit să piară prin înghețare**. Deci sfinții au fost legați de niște stâlpi, înfiți în apa unui râu. Și era iarnă. Apa a înghețat ajungând nemișcătoare ca și trupurile nemișcate ale sfinților. În acest chip și-au sfârșit viața și și-au dat sufletele lor fericite în mâinile lui Dumnezeu.

21 ianuarie - Sfântul Maxim Mărturisitorul (580 – 662) a fost cel mai mare apărător al Ortodoxiei

din vremea sa. Deși a rămas singurul din partea Răsăritului, care apăra dreapta credință și avea împotriva sa chiar pe împărat și pe patriarh, a rămas statornic în credință până la moarte.

Alungat între străini, **cu limba și cu mâna tăiată, a suportat toate chinurile și batjocura adusă asupra sa**, dar, cu toate acestea, cu el se împlinea profeția înțeleptului Solomon: *“Chiar dacă în fața oamenilor ei au îndurat suferințe, nădejdea lor este plină de nemurire. Și fiind pedepsiți cu puțin, mare răsplată vor primi, căci Dumnezeu i-a pus la încercare și i-a găsit vrednici de El... Străluci-vor în ziua răsplătirii și ca niște scânteii care se lasă pe miriște așa vor fi... Atunci cel drept va sta cu multă îndrăzneală înaintea celor care l-au prigonit și au disprețuit ostenele sale. Iar ei, văzându-l, se vor tulbura cu cumplită frică și se vor minuna de minunea mântuirii dreptului.”* (cf. Înțelepciunea lui Solomon 3, 4-7).

“Silește-te pe cât poți să iubești pe tot omul. Iar dacă nu poți încă, cel puțin să nu urăști pe nimeni. Dar nu vei putea face nici această dacă nu vei disprețui lucrurile lumii. **Te-a blestemat cineva? Să nu-l urăști pe el, ci blestemul și pe dracul care a pus la cale blestemul.** Căci **dacă urăști pe cel ce te-a blestemat, ai urât un om și ai călcat porunca.** Și ceea ce a făcut acela cu cuvântul, tu faci cu fapta. Iar de păzești porunca, arată semnele dragostei; și **de poți face ceva ajută-l, că să-l izbăvești de rău.**

Hristos nu vrea că tu să porți vreunui om ură sau supărare, sau mânie, sau să ții minte răul în nici un chip și pentru nici un lucru vremelnic. Această o strigă cele patru Evanghelii.

Când ne văd dracii că **disprețuim lucrurile lumii, ca să nu mai urâm pentru ele pe oameni și să cădem din dragoste,** stârnesc împotriva noastră defăimări, ca nerăbdând supărarea să urâm pe cei ce ne defaimă.

Nu este durere mai grea a sufletului decât defăimarea, fie că-ți defaimă cineva credința, fie că viața. Și nimeni nu poate să o disprețuiască, decât numai cel ce caută la Dumnezeu ...

Cu cât te rogi mai mult din suflet pentru cel ce te defaimă, cu atât Dumnezeu le arată adevărul celor ce se smintesc.

Numai cei ce păzesc întocmai poruncile și cunosc adevărat judecățile dumnezeiești nu părăsesc pe prietenii încercați prin îngăduința lui Dumnezeu. Dar cei ce disprețuiesc poruncile și nu cunosc judecățile dumnezeiești, când îi merge prietenului bine, se bucură împreună cu el, iar când e încercat și pătimește, îl părăsesc. Ba uneori se dau chiar cu dușmanii.

Să iubim pe tot omul din suflet, dar să ne punem nădejdea numai în Dumnezeu și Lui să-I slujim din toată puterea. Câtă vreme ne susține El, umblă în jurul nostru toți prietenii, și dușmanii nu au nicio putere împotriva noastră. Când însă ne părăsește El, ne ocolesc prietenii, și dușmanii capătă putere împotriva noastră.

Prietenii lui Hristos iubesc din inimă pe toți. Dar nu sunt iubiți de toți. Iar prietenii lumii nici nu iubesc pe toți, nici nu sunt iubiți de toți. Prietenii lui Hristos păstrează dragostea neîntreruptă până la sfârșit; ai lumii, până ce se ciocnesc întreolaltă din pricina lucrurilor lumii.

(Sf. Maxim Mărturisitorul, Capete despre dragoste. Filocalia 2, Ed.Humanitas) www.cuvantul-ortodox.ro/

Programul săptămânii 15 ianuarie – 22 ianuarie 2017

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	15 ianuarie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Vindecarea celor 10 leproși) - Pr.Dragoș
Duminică	15 ianuarie	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului - Pr.Dragoș
Luni	16 ianuarie	17 - 18 - Acatistul Sf.Arhangheli - Pr.Dragoș
Martți	17 ianuarie	- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	18 ianuarie	9 - 10 - Sfințirea mică a apei - Pr.Dragoș
Vineri	20 ianuarie	9 - 11 - Taina Sf.MASLU
Vineri	20 ianuarie	17 - 18 - Slujba acatistului - Pr.Dragoș
Sâmbătă	21 ianuarie	8 - 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți - Pr.Dragoș
Sâmbătă	21 ianuarie	17 - 18 - Vecernia duminicii a 32-a după Rusalii – Pr.Ticu
Duminică	22 ianuarie	8 - 12 - Sf.Liturghie (a lui Zahau) - Pr.Dragoș
Duminică	22 ianuarie	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului - Pr.Ticu